

D'on no n'hi ha, no en raja

written by Albert Pont | 28 d'octubre de 2016

Espanya és una democràcia i com qualsevol altre país del seu entorn accepta la discrepància, els matisos identitaris i el debat polític, això sí, tot dins d'un marc legal, és clar. Aquest és, a grans trets, el principal argument de la diplomàcia espanyola per intentar posar en evidència la legitimitat de les reivindicacions sobiranistes de Catalunya. Segons això, el cas de Catalunya no seria comparable al de cap altra secessió que hagi tingut lloc a Europa en les darreres dècades.

És cert que el grau de desenvolupament de la democràcia a Espanya en els últims trenta anys no coneix precedents en la seva història constitucional i què, per tant, és a anys llum del grau de desenvolupament que la democràcia va aconseguir a l'antiga Unió Soviètica i a Iugoslàvia. Però, tanmateix, encara es troba a anys llum de països com Bèlgica, que va saber pactar una reforma federal de la constitució per evitar la seva dissolució; França, que va fer un referèndum a tot el territori nacional per decidir conjuntament sobre la independència d'Algèria; Regne Unit i Canadà, que no només han acceptat fer referèndums d'independència circumscrits a les seves respectives regions secessionistes, sinó que n'han fet i en faran tants com calgui; i Dinamarca, que va enviar la seva reina a entregar en mà, als groenlandesos, la sobirania (devolution) a fi que puguin exercir-la per independitzar-se en el moment i amb les condicions que consideressin més oportunes, pràcticament sense que ni tan sols ho haguessin demanat. Òbviament, els esquimals es varen quedar glaçats...

Des de l'inici del procés sobiranista, l'estratègia de la Generalitat de Catalunya no ha estat altra que cercar amb la màxima precisió les coordenades intergalàctiques (latitud i longitud) de la democràcia espanyola i la seva situació respecte altres països del seu entorn.

Així, el president Mas va elaborar una brillant i arriscada estratègia que progressivament s'ha anat posant en pràctica. L'objectiu no és altre que aconseguir que tant el govern de la Generalitat com bona part de la mesa i el ple del Parlament pateixin la inhabilitació i s'hagin d'acabar reunint al menjador de Can Brians; i no parlo precisament d'un restaurant de fumarola i carns a la brasa enmig de la muntanya...

Però els cossos de l'administració central i els poders fàctics de l'Estat espanyol no es mamen el dit. En evidenciar l'estratègia de la Generalitat varen passar al contraatac: «los meteremos en la cárcel sí, pero no por románticas cuestiones políticas sino por ladronzuelos» semblaven bramar des de les redaccions dels diaris afins al règim. Així que, a mig procés, quan els ànims del sobiranisme es trobaven en plena ebullició, **l'Estat espanyol va començar a fer esclatar casos de corrupció a tort i a dret per afeblir el moviment sobiranista i desprestigiar els seus líders.** Aquesta és, a grans trets, la relació entre la corrupció a Catalunya i el procés. Però massa sovint, les evidències fetes públiques es varen mostrar una basta manipulació de la realitat que, després la justícia espanyola no ha volgut processar. En altres casos (Pujol), l'objectiu es va evidenciar massa gros com per a impedir que esquitxés de femta més enllà del seu estricte entorn familiar. Ben mirat, el pobre Emilio Botin, l'aleshores president del BSCH, va fer bé en morir-se. I el rei d'Espanya encara va fer millor en abdicar i transmetre la seva corona al seu fill...

El procés doncs, continua el seu curs inalterable. Ara que es fa evident que el contraatac de l'Estat espanyol no ha tingut els efectes esperats -més enllà de forçar la dimissió del president Mas-, hem recuperat la possessió de la pilota. Tinguem confiança i deixem jugar-la. Ja hem passat del mig camp. I toc a toc ens anem apropant a la porteria contraria. L'objectiu: forçar una falta a l'àrea petita en els minuts de descompte, a costa, això sí, de córrer el risc de perdre algun

jugador a mitja jugada.

Tant se val el motiu que acabi utilitzant l'Estat espanyol per justificar les seves accions. El cas és que la Generalitat de Catalunya està sembrant el camí amb paranys i Espanya tard o d'hora hi caurà de quatre grapes. Potser ara, per haver convocat una innocent comissió parlamentària sense cap altra propòsit pràctic que parar la trampa al TC, o més endavant, per presentar al ple del Parlament el document sobre paper mullat aprovat en l'esmentada comissió. O potser per saltar-se la més que probable inhabilitació de la presidència del Parlament amb l'aprovació de la majoria aclaparadora de la cambra i el suport massiu de la societat civil. El cas és que en el mateix instant en el qual l'Estat espanyol inhabiliti o posi un sol polític català a la presó, per defensar un estadi evolutiu de la democràcia més avançat que aquell que permet l'obtús ordenament constitucional espanyol, coneixerem amb precisió les coordenades de la democràcia espanyola i el podrem comparar amb els estàndards occidentals. Aleshores evidenciarem que els valors democràtics a Espanya estan a molts menys anys llum de les antigues Unions Soviètica i Iugoslàvia que de països com el Regne Unit, Canadà o Dinamarca. El dia que això passi, cap diplomàtic espanyol o representant d'Espanya davant dels organismes internacionals, podrà tornar a mirar a la cara als seus homòlegs estrangers.

Potser això no servirà de consol al jugador que hagi rebut tots els cops de peu per acabar al vestuari abans d'hora amb la cama plena de blaus i fet un nyap. Però, tant és, perquè aleshores el joc s'haurà acabat. I l'hauré guanyat.

I el millor de tot és que Espanya haurà exhaurit, d'un sol cop i sense saber-ho, totes les possibilitats de recórrer a qualsevol dels models internacionals anteriorment descrits i gestionar la més gran crisi constitucional de la història d'Espanya de la forma més pragmàtica possible; no tant per evitar la secessió d'una part del seu territori, sinó per evitar la seva dissolució definitiva i l'extinció de la seva

subjectivitat internacional.

I és que d'on no n'hi ha, no en raja...